

РЕШЕНИЕ

№ 39588

гр. София, 27.11.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 07.11.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Маруся Йорданова

ЧЛЕНОВЕ: Маргарита Немска
Виржиния Петрова

при участието на секретаря Ася Лекова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разглежда дело номер **9950** по описа за **2025** година докладвано от съдия Маруся Йорданова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - чл. 228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), вр. чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН). Образувано е по касационна жалба от началник сектор при ОПП -СДВР, чрез главен юрисконсулт П., срещу решение от 31.08.2025 г. на Софийски районен съд, наказателно отделение, 20 - ти състав, по анд № 4570/2024 г., с което е отменено наказателно постановление /НП/ № 23 – 4332 – 029525/06.12.2023 г., издадено от началник сектор към отдел „Пътна полиция“ при СДВР и Л. И. е предупреден, че при извършване на друго административно нарушение от същия вид, представляващо маловажен случай, в едногодишен срок от влизането в сила на съдебния акт, за това друго нарушение ще му бъде наложено административно наказание.

С оспореното НП на Л. М. И., на основание чл. 175а, ал. 1, пр. 3 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП) е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 3 000 лева за нарушение на чл. 104б, т. 2 ЗДвП и наказание „лишаване от правоуправление на МПС“ за срок от 12 месеца.

В жалбата е посочено, че решението на СРС-НО е неправилно, постановено в противоречие с материалния закон. Счита, че при издаване на НП не са допуснати съществени процесуални нарушения, както и не са налице предпоставките за прилагане на института за маловажност на нарушението. Излага подробни съображения, че със своите действия ответникът по касация е осъществил от обективна и субективна страна състава на нарушението на чл. 104б, т. 2 от ЗДвП. Искането до съда е за отмяна на решението на СРС и потвърждаване на НП. Претендира

присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

По време на проведеното по делото открито заседание, касаторът, не изпраща представител. Депозирани са писмени бележки от 04.11.2025 г., в които са развити подробни съображения за основателност на касационната жалба. Отново прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Ответникът по касационната жалба, не се явява и не се представлява.

Представителят на СГП счита жалбата по същество е неоснователна, поради което решението на СРС следва да се остави в сила.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД-С.-град, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания прилагайки нормата на чл.218 АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е депозирана в Софийски районен съд от надлежна страна в законоустановения срок в изпълнение на разпоредбата на чл. 211, ал.1 от АПК, поради което същата е процесуално допустима.

Разгледана по същество е основателна.

За да постанови решението си районният съд е събрал писмени и гласни доказателства и въз основа на тях е приел фактическите обстоятелства, които са от значение за спора. В процесуално качество на свидетел е разпитан актосъставителя и свидетеля по съставяне на АУАН. Обсъждайки събраните доказателства, съдът е приел, че на 15.11.2023 г., около 23:50 часа, И. е управлявал личния си лек автомобил „М. С 200“, с рег. [рег.номер на МПС] и се движил в [населено място], по [улица]с посока на движение от [улица]към [улица], като при извършване на маневра ляв завой е използвал път отворен за обществено ползване за други цели, освен в съответствие с тяхното предназначение за превоз на хора и товари, а именно форсиране на двигателя и превъртане на задвижващите колела и поднасяне на задната част на автомобила, по посока на движението, с което е създавал опасност за останалите участници в движението, в нарушение на чл. 104б, т. 2 ЗДвП.

За констатираното нарушение бил съставен акт за установяване на административно нарушение /АУАН/ № 1056068/16.11.2023 г., връчен на сочения за нарушител на същата дата и подписан от него. В законоустановения срок не са постъпили възражения. Въз основа на АУАН е издадено и процесното НП.

СРС, преценявайки събраните доказателства, е направил изводи за това, че АУАН и издаденото въз основа на него НП са издадени от компетентен орган. АУАН съдържа всички изискуеми съгласно чл. 42 ЗАНН реквизити: посочени са фактическите обстоятелства, при които е извършено нарушението, отразено е кои нормативни правила са нарушени. В съответствие с изискването на чл. 42, т. 5 ЗАНН е посочена нормата, която е нарушена – чл. 104б, т. 2 от ЗДвП. Въпреки установената фактическа обстановка СРС е приел, че в случая конкретното нарушение разкрива признаци с по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на нарушения от този вид. Отменил е Наказателното постановление и е предупредил Л. И., че при извършване на друго административно нарушение от същия вид, представляващо маловажен случай, в едногодишен срок от влизането в сила на съдебния акт, за това друго нарушение, ще му бъде наложено административно наказание.

Касационната инстанция намира, че при правилно установена фактическа обстановка, районният съд е извел правилни правни изводи за съставомерност и доказаност на вмененото на И. нарушение. Касационната инстанция приема, че със своите действия последният е осъществил както от обективна, така и от субективна страна нарушението по чл. 104б т. 2 от ЗДвП, като

правилно е ангажирана административно-наказателната му отговорност за това нарушение и правилно му е наложена съответната санкция.

С нормата на чл. 104б, т. 2 от ЗДвП законодателят въвежда забрана за водачите на МПС да използват пътищата, отворени за обществено ползване, за други цели, освен в съответствие с тяхното предназначение за превоз на хора и товари. Безспорно е установено от доказателствата по делото, както правилно е приел и СРС, че И. при маневра на ляв завой няма как предвид и дългия стаж (близо 17 години) на водач на МПС е нелогично твърдението му, че при маневра на ляв завой е подал неволно газ и автомобила се е форсирал сам. Освен това, по негови твърдения е, че пътят е бил сух и не е имало данни относно пътната настилка, от които да се направи извод, че е било хлъзгаво и не е могъл да спре.

Затова касационната инстанция приема на база събраните доказателства, че нито пътните условия, нито техническото състояние на автомобила-няма данни да са му били износени гумите, е налагало потеглянето с рязко подаване на газ, което налага извод, че поднасянето на автомобила е умишлено. Дали с това си поведение И. е създал опасност за останалите участници в движението и/или е застрашил живота и здравето им е без правно значение за съставомерността на извършеното деяние, защото съставът на нарушението изисква единствено водачът да не е използвал пътя, отворен за обществено ползване по предназначение - за превоз на пътници и товари, което е доказано от събраните по делото доказателства. Умишленото и съзнателно опасно шофиране, посредством поднасяне на задната част на автомобила, в никакъв случай не представлява използване на път за обществено ползване в съответствие с основната цел на пътищата – да се използват за превоз на хора и товари.

Посочвайки като нарушена разпоредбата на чл. 104 Б т. 2 от ЗДвП, наказващият орган ясно е описал в обстоятелствената част на постановлението всички елементи от обективната страна на нарушението. В случая е без значение как и по какъв начин е въздействано върху системите на автомобила, за да се постигне ефектът на поднасяне на задната част на автомобила. Ноторно известно, от гледна точка на общожителския опит и практика е, че при определено боравене със системите на автомобила - рязко подаване на газ, боравене със съединителя на колата-изпускане на съединителя или други действия като например завъртане на волана-поотделно или в съчетание, активиране на ръчната спирачка, се наблюдава именно съобщеният ефект, при който се демонстрира отклоняване от траекторията на движение на МПС, завъртане на задната част на колата и др. ефекти, известни като форсиране, "въртене на гуми" или т.н. "дрифт" и пр. в общоговоримия език, но без съмнение този ефект е ясно кога се цели, тъй като той не може да настъпи при нормално управление, без значение на начина, по който е постигнат от водача на автомобила.

В случая не се отнася до случайно деяние, а за умишлено използване на конкретния пътен участък за други цели, а не съобразно неговото предназначение. Не е нужно за целите на съдебното производство да се установи как е постигнат конкретният ефект, след като неговото външно проявление е едно отклоняващо се от нормалното движение на автомобила (поднасяне на задните колела на автомобила и презавиване със загуба на сцеплението на задните колела на автомобила).

Умишленото и съзнателно опасно шофиране, посредством поднасяне на задната част на автомобила, в никакъв случай не представлява използване на път за обществено ползване в съответствие с основната цел на пътищата. Следва да се посочи, че всяко неовладяване на колата под въздействието на центробежните сили и кинетичната енергия, загубата на контрол над автомобила, би довела и често в практиката води до това, автомобилът, който е със значително тегло, да се придвижи в пространството и да причини щети на имущество или увреждания на

хора.

Всяко неовладяване на автомобила и загубата на контрол в процеса на поднасяне на МПС би могло да има фатални последици, поради което е била създадена и опасност за движението и участниците в него по смисъла на § 6, т. 28 от ДР на ЗДвП. Именно затова законодателят е въвел разпоредбата на чл. 104б от ЗДвП, обосновавайки се с изключителното увеличение на подобни случаи в цялата страна, при които водачи на автомобили извършват подобни "маневри" по оживени улици и кръстовища в населените места и по този начин застрашават здравето и живота на останалите участници в движението. От тази висока степен на опасност от тези действия е продиктуван и големият и тежък размер на предвиденото в санкционната норма на чл. 175а, ал. 1 от ЗДвП наказание "глоба" от 3 000 лева, както и кумулативно предвиденото "лишаване от право да се управлява МПС" за срок от 12 месеца.

Поради по-горе изложените съображения деянието не може да бъде квалифицирано като "маловажен случай" на административно нарушение, до какъвто неправилен извод е достигнал районният съд.

Проверката за наличие на основания за приложение на чл. 28 от ЗАНН включва в обсега си обективни и субективните признаци, относно: степента на обществена опасност на деянието и дееца и сравнението с други сходни и типични за деянието хипотези; съдебното минало и административните нарушения, извършени от нарушителя, постигане целите на наказанието, въпреки освобождаването от административно-наказателна отговорност, отношението на извършителя към извършеното и към последиците от извършеното, възрастта и имотното състояние на извършителя. Съвкупната преценка на всички тези обстоятелства трябва да обуслови във всеки конкретен случай по-ниска степен на обществена опасност на конкретното извършено нарушение в сравнение с обикновените случаи на административни нарушения от същия вид.

По принцип е възможно и при формалните нарушения, каквото е настоящото, да се говори за маловажност, но маловажните случаи на административни нарушения от вида на нарушенията на "просто извършване" следва да се отличават от обикновените, типични нарушения от същия вид. Настоящото констатирано нарушение не се отличава от останалите такива от вида си, напротив, то е типично за своя вид. Освен това, в конкретния случай на административно нарушение, липсата на настъпили вредни последици е отчетена от законодателя при очертаване на конкретния състав на административно нарушение. Правната теория и съдебната практика е последователна и непротиворечива по въпроса, че обстоятелствата, визирани от състава, очертават в тяхната съвкупност онова именно типично общественоопасно деяние, което нормата определя като престъпление, респ. нарушение от даден вид. Обусловената от тях типична обществена опасност на деянието е съобразена от закона при фиксиране на общоустановената в него санкция, ето защо, тези обстоятелства не могат след това да се явяват едновременно като такива, които определят и индивидуалната тежест на конкретното престъпление, респ. нарушение от този вид, и следващото се за него индивидуализирано наказание. В случая единственият релевантен за приложението на чл. 28 от ЗАНН факт е, че наказаното лице е извършило нарушение от посочения вид за първи път и последното би могло да се третира като смекчаващо отговорността обстоятелство. Може да се разсъждава по въпроса, обаче, дали и това обстоятелство има административнонаказателноправно значение за индивидуализация на наказанието или като обстоятелство по смисъла на чл. 28 от ЗАНН. От друга страна, засегнатият кръг обществени отношения, регулирани от ЗДвП, обосновани от целта на закона, разписана в чл. 1, ал. 2, свързана с опазване живота и здравето на участниците в движението по пътищата, улесняване тяхното придвижване, опазване имуществото на юридическите и физическите лица,

както и околната среда от замърсяването от моторните превозни средства, е изведен като специален, под особена закрила, под особен режим. Един от приложимите критерии за разграничаване на отношенията, поставени под особено засилен режим на защита, е критерият за конституционната закрепеност на защитените блага и косвен признак е тежестта и обременителността на предвидената санкция. Закрилата на живота и здравето на гражданите е конституционно закрепено благо с разпоредбите на чл. 4, ал. 2, чл. 28 и чл. 52, ал. 3 от Конституцията на Република България. Тези конституционно защитени блага са особено значими и нарушенията, които ги засягат, са с относително по-висока степен на обществена опасност от другите административни нарушения.

Самото деяние накърнява установения ред за движение по пътищата, отворени за обществено ползване, както и правната сигурност и създава усложнения в отношенията на участниците в движението. Подобно съзнателно поведение по оживени централни улици в градовете застрашава живота и здравето на останалите участници в движението, а също така и на случайно преминаващи пешеходци, впрочем застрашават живота и здравето и на самия водач, поради което разглежданото деяние се характеризира с висока степен на обществена опасност. В същото време предвиденият изключително висок фиксиран размер на глобата от три хиляди лева и срок на кумулативното наказание лишаване от правоуправление за срок от дванадесет месеца сочи, че законодателят е предвидил по-засилен режим на санкциониране точно поради особената защита на съответния кръг отношения.

При това положение касационният съд приема, че Л. И. е нарушил обществени отношения, които се отличават с по-висока степен на обществена опасност. От друга страна, доказателства, имащи значение за преценка приложението на чл. 28 от ЗАНН

От приложената към административнонаказателната преписка справка за нарушител/водач, притежаваната от И. категория за управление на МПС е "В" "М", като същевременно на водача са издадени множество на брой НП, от които има и такива за превишаване на допустимата скорост. Други доказателства: за имущественото състояние на наказаното лице – например че няма доходи от трудови, служебни, граждански правоотношения, доходи от пенсии, наеми, ренти или други, адекватни на размера на наложената санкция, не са представени, за да може на това основание да се направи обоснована преценка дали наложеното наказание е несъразмерно тежко на действителното икономическо състояние на наказания. Не са представени доказателства нарушаването на съответните правила за движение да се дължи на обективни, извинителни причини. Ето защо не са налице аргументи и доказателства за квалифициране на извършеното деяние като маловажен случай по смисъла на чл. 28 от ЗАНН, макар и тази преценка да е такава за законосъобразност, съгласно задължителното за съдилищата ТР № 1/2007 г. на ВКС, поради което изводът на районния съд в тази насока е неправилен и необоснован.

Оспореното решение следва да се отмени и предвид, че спорът е изяснен от фактическа страна, вместо него следва да се постанови друго, по съществото на спора, с което да се потвърди наказателното постановление.

При този изход на делото, основателно се явява направеното от процесуалния представител на касатора искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, поради което на основание чл. 143, ал. 3 от АПК, във вр. с чл. 63д, ал. 1 и ал. 4 от ЗАНН, чл. 37, ал. 1 от ЗПП, във връзка с чл. 27е от НЗПП, в полза на ОД на МВР – П., в качеството му на юридическо лице, в структурата на което е ответният административен орган – по аргумент от § 1, т. 6 от ДР на АПК, следва да се присъди възнаграждение в минимален размер на 130 лв., съобразно фактическата и правна сложност на спора, вида и обема на извършените процесуални действия.

Водим от горното АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД-С.-град, XXV-ти Касационен състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение от 31.08.2025 г. на Софийски районен съд, наказателно отделение, 20 - ти състав, по анд № 4570/2024 г. и вместо него ПОСТАНОВИ:

ПОТВЪРЖДАВА Наказателно постановление № 23 – 4332 – 029525/06.12.2023 г., издадено от началник сектор към отдел „Пътна полиция“ при СДВР, с което на Л. И., с адрес: [населено място], кв. Д. 4, на основание чл. 175а, ал. 1, предложение 3 от Закона за движението по пътищата са наложени административни наказания - глоба в размер на 3000 (три хиляди) лева и лишаване от право да управлява моторно превозно средство за срок от дванадесет месеца за нарушение на чл. 104б, т. 2 от ЗДвП.

ОСЪЖДА Л. И., с адрес: [населено място],[жк], да заплати в полза на ОПП - СДВР сумата в размер на 130 лв. /сто и тридесет лева/, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението не подлежи на оспорване.

Председател:

Членове: